

عنوان مقاله:

جلوه های عرفان در اشعار عبدالباقی مجددی

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان و ادبیات ملل (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

شهرزاد کیانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

محمدامیر مشهدی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

محمدعلی محمودی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

عرفان، طریقه حق راه شناخت خداست، شناختی که بر پایه ی حالتی روحانی حاصل میگردد، به واسطه ارتباط مستقیم و بیواسطه ای است که سالک با ذات حق دارد. این ارتباط که ماحصل کشف و شهودات غیبی بوده، بر خالف عقل و منطق ایجاد میگردد و خارج از حیطه ی درک افراد عادی است. عارف تجارب حاصل از این سفر روحانی را که با مدد پیر با توسل به زهد و ریاضت، مراقبه، عزلت نشینی و پشت پا زدن بر خواهشها و تمایلات نفسانی با هدف وصول به حق آغاز مینماید، گاه در قالب الفاظ و کنایاتی هرچند نامفهوم و گاه با معنای دو پهلو بیان م ی کند، آنچه هم اکنون اصطلاحات عرفانی را شکل داده است. این مقاله به بررسی اصطلاحات عرفانی به کار رفته در دیوان غزلیات عبدالباقی مجددی عارف و شاعر نامدار افغانستان میپردازد. از جمله اصطلاحات عرفانی در اشعار باقی می توان به ادب، انس، تجرد، تجلی، توبه، توحید، توکل، جذبه، حیرت و... اشاره کرد. کاربرد این اصطلاحات در قالب غزل از مقام شامخ او نزد اهل ادب و عرفان حکایت دارد.

کلمات کلیدی:

عبدالباقی مجددی، دیوان اشعار، عرفان، اصطلاحات عرفانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1758411>

